

MADÁR JÁNOS

VIRRASZTÁS

Utassy József halálára

*Az ének sír ---,
fölszállni nem mer.
Hallgat a föld ---,
és hallgat a tenger.*

*Sziklák fölött csönd
villan, megőszült szelek.
Kő repedéseiben zúgnak
--- a hajszálerek.*

*A vérontó egészben
az ég fekete jászol.
Kikötve minden csillag,
és szelíden gyászol.*

2010. augusztus 27.

EGYETLEN REMÉNYÜNK

*Rügyek mozdulnak áldott csigahéjban.
A tavasz és a tűz véruinkre lázít. A Nap
gyöngyöket ragyogtat, a végtelen teremtés
kék csigolyáit. Mintha születménk szüntelen
– tengernek, tájnak. Úgy sajdul belénk a csönd
fényes víztükre, és a lehajló ágak. Idegyökereztünk
mi már ehhez a rögökkel aládúcolt földhöz, hol a fa
fémekkel érezett héthatáraitban a csíra is lekölyköz.
Fészeknyi melegség, tenyérynai alom. Legyen a miénk
a pelyhes kő, barázdák fénye, és minden irgalom.*

*Mert megkegyelmezni sem tudunk már önmagunknak,
csak hajszoljuk az égbolt rettentő magasát.
Ózonszerepes jövőnk meztelen gyermeket
és Istent tán sose lát. Összetett kézzel könnyörgünk
élethez, halálhoz: adjon nekünk elegendő hitet
a lázhoz. Ártatlan tenyerünkben elfér a világ,
egyetlen reményünk csupán: a vágy. Lenni
a holnapért fölsíró fény alatt, mert nyelvünk
csöndjében a szó örökre megmaradt.*

KESERŰ ARCVONÁSUNK

*Órizetlenül hagytuk a földet,
szemünkben sűrű csillag áll.
Mint a szívékhöz örvénylő égbolt,
a gyermekkor hálni visszajár.*

*Szétszórt játékok keresgélük
— — — önfeledten az időt.
De gyertyaláng lélegzeteinkre
a végtelen csöndje dőlt.*

*Tiszta lábnyomainkat
tengerek mosták egybe.
Hol van az áldott út —
a fény felé ívelő hegyre?!*

*Töprengéseink árnyékában
pernyék hamvába ásunk.
Rádól a kövekre a mélység,
— — — keserű arcvonásunk.*